

## Arrest

nr. 158 917 van 17 december 2015  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII<sup>ste</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. VAN IN en E. LUTTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 5 september 2015 in Brussel door de spoorwegpolitie geïnterpelleerd op de Thalys-trein omdat ze niet in het bezit was van identiteitsdocumenten.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 5 september 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 5 september 2015 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan op 6 september 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

**“INREISVERBOD**

*Aan de mevrouw:*

*Naam/nom: M.(...) N.(...)*

*Voornaam/prénom: C.(...)*

*Geboortedatum/date de naissance: (...)*

*Geboorteplaats/lieu de naissance: (...)*

*Nationaliteit/nationalité: Congo (Dem. Rep.)*

*wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,*

*voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*De beslissing tot verwijdering van 05/09/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.*

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de*

*toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:*

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

*Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres*

*Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.*

*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:*

*Artikel 74/11, §1, tweede lid:*

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al dit element en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”*

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

## 3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

*“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

3.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat.

3.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. De verwerende partij wijst erop dat de verwijderingsmaatregel uit de eerste bestreden beslissing uitvoering heeft gekregen, waardoor verzoekster geen actueel belang meer kan doen gelden bij haar beroep tot nietigverklaring.

3.4. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

3.5. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969). Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190 641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.6. Uit de informatie die door de verwerende partij ter beschikking werd gesteld, blijkt dat verzoekster op 23 september 2015 werd teruggeleid naar Lille (Frankrijk). De verwijderingsmaatregel heeft bijgevolg uitvoering gekregen waardoor het beroep doelloos is geworden.

3.7. Ter terechtzitting werd de aanwezige raadvrouw geconfronteerd met deze vaststellingen. De raadvrouw bevestigt geen belang meer te hebben bij het bevel om het grondgebied te verlaten maar wel bij het inreisverbod.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, thans de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies).

#### 4. Onderzoek van het beroep

4.1. In haar eerste middel, gericht tegen het inreisverbod, voert verzoekster aan dat de vernietiging van de beslissing tot verwijdering de vernietiging van het inreisverbod met zich meebrengt.

*“Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (Rvs 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898), zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.*

*Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod.*

*Indien uw Raad het verzoek tot vernietiging van de bestreden beslissing tot verwijdering (bijlage 13septies) vernietigt, dient te worden vastgesteld dat hieruit voortvloeit dat de beslissing tot het opleggen inreisverbod van twee jaar eveneens dient te worden vernietigd aangezien het inreisverbod niet op zich kan blijven bestaan.”*

In een tweede middel tegen het inreisverbod voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

*“Doordat:*

*Verweerder een beslissing heeft genomen die evenwel niet steunt op de werkelijke en correcte feiten.*

*Terwijl:*

*De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod moet in ieder geval worden vernietigd aangezien zij duidelijk steunt op onjuiste feiten.*

*In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt bepaald, heeft verzoekster wel degelijk een gekende woonplaats in Frankrijk. Daarenboven wordt onder meer gesteld dat zij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Het weze herhaald dat verzoekster geen enkele intentie had om in België te verblijven, doch dat zij via België naar Nederland wenste te gaan om daar een huwelijksfeest bij te wonen.*

*Kennelijk werd absoluut niet tot een individueel onderzoek overgegaan en is er geen rekening gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval van verzoekster.*

*Zodat:*

*De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is om de hierboven genoemde redenen en om deze redenen dient vernietigd te worden.”*

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ze stelt het volgende in haar derde middel:

*“Doordat:*

*Verweerder een beslissing heeft genomen die evenwel niet met de nodige zorgvuldigheid werd genomen.*

*Terwijl:*

*Verzoekster verwijst naar haar argumentatie hierboven omtrent de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en herneemt deze integraal voor wat betreft het inreisverbod.*

*Zodat:*

*De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is om de hierboven genoemde redenen en om deze redenen dient vernietigd te worden.”*

4.2. De drie aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.5. Het bestreden inreisverbod vindt zijn juridische grondslag in artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet. Deze wetbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*(...)”*

4.6. Verzoekster betwist in haar middel niet dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan bij de het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vaststelling volstaat voor de gemachtigde van de staatssecretaris om haar een inreisverbod op te leggen met een maximale duur van drie jaar.

4.7. Waar verzoekster in haar tweede en derde middel voorhoudt dat er geen deugdelijke feitengaring zou hebben plaatsgevonden, wijst de Raad erop dat de gegevens van het administratief dossier niet toelaten dit te besluiten. Blijkens het administratief dossier legde verzoekster bij haar interceptie op de Thalystrein op 5 september 2015 geen specifieke verklaringen af omtrent de reden van haar verblijf in België en haar adres in Frankrijk. Ze deelde enkel mee dat ze in Frankrijk in afwachting was van een verblijfstitel, maar dat zij aldaar in 2012 een terugkeerbesluit kreeg. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat zij de specifieke elementen die zij thans aanbrengt, met name het feit dat zij haar woonplaats heeft in Frankrijk en aldaar met haar gezin zou verblijven, waarvan zij een aantal bewijsstukken aan haar verzoekschrift toevoegt (Verzoekschrift, bijlagen 4-11) en het gegeven dat zij in België enkel op doorreis zou zijn geweest naar een huwelijksfeest in Nederland, aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris had voorgelegd. Uit het administratief verslag blijkt in elk geval niet dat verzoekster ter gelegenheid van haar interceptie op de Thalys-trein duidelijke informatie heeft verstrekt over haar concrete situatie. Bijgevolg kan zij de gemachtigde van de staatssecretaris geen onzorgvuldigheid verwijten doordat deze met die specifieke omstandigheden geen rekening heeft gehouden. De Raad kan hierop evenmin acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). Bovendien rijst de vraag of deze factoren een invloed hebben op de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod of op de duur ervan. Verzoekster toont dit in elk geval niet aan.

4.8. Terloops wijst de Raad erop dat het beroep tegen de verwijderingsmaatregel werd verworpen op grond van de niet-ontvankelijkheid zodat de hypothese van verzoekster dat het inreisverbod dient te worden vernietigd indien het bevel vernietigd zou worden, niet opgaat.

4.9. Er werd geen schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De drie aangevoerde middelen zijn ongegrond.

## 5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is deels onontvankelijk en deels ongegrond. Aangezien toepassing dient te worden gemaakt van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN